

РЕШЕНИЕ

№ 5137

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Георги Стоев Въззивно гражданско дело № 20221100510864 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 2578/26.03.2022г., постановено по гр.д. № 40453/2021г. по описа на Софийски районен съд, 174 състав, е уважен предявения от Х. Х. А., ЕГН ****, отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 ГПК срещу Столична община, с който е признато за установено, че ищецът не дължи сумата от 200 лева, представляваща глоба, наложена с Наказателно постановление № 314714/2017г., издадено на 28.07.2017г. от зам.-кмет на СО, на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО, поради настъпила погасителна давност. Първоинстанционният съд се е произнесъл и по претендираните съдебни разноски.

Производството е образувано по въззивна жалба, вх. № 1088521/08.04.2022г., подадена от Столична община, чрез юрк. Цекова с която обжалва изцяло постановеното решение. Въззивникът навежда правни доводи за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на процесуалните правила, регламентиращи процеса по установяване на релевантни факти и оценка на събрания доказателствен материал, както и поради противоречие на материалния закон. Моли решението в обжалвана част да бъде отменено като неправилно и вместо него да се постави акт, с който да се отхвърли предявения отрицателен установителен иск. Претендира сторените разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца в първоинстанционното производство, с който се изразява становище за нейната неоснователност по съображения, подробно изложени в отговора. Моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено и да бъдат присъдени направените съдебни разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт:

Въззивният съд съгласно чл. 269 ГПК е ограничен от посоченото в жалбата, когато са

наведени твърдения за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, водещи до неправилност на решението, а съгласно Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк.д. 1/2013 г. ОСГТК на ВКС в рамките на въззивната проверка съдът служебно изследва въпроса дали е приложена правилно императивна материалноправна норма, както и за интереса на някоя от страните по делото. Съдът служебно следи за валидността на решението в цялост, а за пороци водещи до недопустимост само в обжалваната част на решението.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

По основателността на иска.

Решението е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Предмет на делото е отричаното от ищеца право на принудително изпълнение на процесното притезание на вискателя.

След анализ на събрания доказателствен материал съдът приема за установено, че **1)** Актът за установяване на процесното административно нарушение е съставен на 17.07.2017 г., като същия е връчен на ищцата срещу подпис; **2)** Актът за налагане на процесното административно наказание е издаден на 28.07.2017 г.; **3)** На 21.06.2018 г. наказателното постановление е връчено на ищеца, респективно **5)** същото е влязло в сила на **05.07.2018 г.**; **6)** на 26.05.2021 г. е образуваното изпълнително производство срещу ищеца, като на **09.06.2021 г.** е изпратена показаната за доброволно изпълнение и е наложен заповед върху сметката, по която ищцата получава трудовото си възнаграждение, т.е. на 09.06.2021г. са предприети действия от вискателя, които биха довели до прекъсване на погасителната давност. Принудителното изпълнение на публичното вземане е възложено на ЧСИ на основание чл. 163, ал. 4 ДОПК, следователно приложими са средствата за защита, регламентирани в ГПК.

Съгласно чл. 82, ал. 1 ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години от налагането му. Процесното наказателното постановление е влязло в сила на **05.07.2018 г.**, а действията по принудително събиране на вземането са предприети на **09.06.2021 г.** Следователно изтеклият период, през който вискателя не е предприел действия, годни да прекъснат давността, е значително по-продължителен от необходимия по ал. 1 на чл. 82 ЗАНН. От което следва, че поради изтичане на погасителната давност, притезанието на ответника не може да бъде принудително изпълнено. Поради което искът следва да бъде изцяло уважен и доколкото изводите на настоящата инстанция съвпадат с тези на първоинстанционният съд, то решението следва да бъде изцяло потвърдено.

На основание чл. 271, ал. 1, пр. I ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно.

По отговорността за разноси:

При този изход на делото отговорността за разноси е на въззивника. Право на разноси има въззиваемата страна, която не е представила доказателства за сторени такива.

Така мотивиран, Софийски градски съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2578/26.03.2022г., постановено по гр.д. № 40453/2021г. по описа на Софийски районен съд, 174 състав.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____